

Giới thiệu Lạc Lối - Kimiaki Kotori

Truyện Lạc Lối của tác giả Kimiaki Kotori Là một câu chuyện kể về cuộc đời của ba cô gái trong một thế. Họ chỉ là những người bình thường trong tất cả những người bình thường.

Số phận của con người là do người ấy quyết định. Đi tiếp để theo đuổi ước mơ của mình hay lùi lại chỉ để sống trong quá khứ?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hường Nguyệt

Trái đất năm 3056

“Ha ha ha Cái đồ phế vật ”

“Đồ con rơi . Ha ha ha Gọi ta một tiếng đại ca xem nào”

...

Ở trong góc con hẻm nhỏ tập trung một đám trẻ con 8-9 đang không ngừng đánh đập , buông lời chửi rủa một cô bé tầm 6 tuổi bộ dạng ốm yếu , chật vật không chịu nổi đang cầu xin lũ trẻ kia buông tha . Một thế đã được bốn năm , bây giờ ngay cả đứa bé ba tuổi cũng có thể cầm dao lên giết người đoạt lấy đồ ăn thừa hỏi liệu có ai còn dư lòng thương hại đây ?

“Áaaaa... Tang thi cấp 2 kia , lũ bay chạy mau ” Bỗng trong số bọn trẻ một đứa hét lên rồi cả đám điên cuồng dẫm đạp lên nhau bỏ chạy không còn nhớ chút gì về cô bé kia nữa .

“Băng tiễn , khai ...” . Một đạo ánh sáng lạnh lẽo lướt qua mặt cô bé bay thẳng vào đầu con tang thi trước mặt . Con tang thi không kịp chuẩn bị chỉ có thể để lại một tiếng thét không cam lòng rồi gục xuống .

“Yaaa hú ~ . Tiểu Dương càng ngày càng lợi hại nga ~ . Một phát chết tang thi cấp 2 luôn ... ”

“Tiểu Di Nhi à . Em đó càng ngày càng lười chả biết nói sao với em luôn . Còn không mau đỡ người dậy rồi đi , muốn ở đây cho tang thi tới xâu xé hả ? ” . Hường Dương mắng yêu Hường Thiên Di rồi quay sang cô bé này giờ vẫn ngất ngốc ở một chỗ : “ Ừm Bạn đi được chứ . Nếu có thể thì đi theo bọn mình . Ở đây vừa có tiếng động lớn và mùi máu sệt một lát nữa tang thi sẽ kéo đến đông đầy a ” Nói thế nhưng Hường Dương vẫn là trực tiếp kéo tay cô bé kia đi luôn để lại Hường Thiên Di đang thu tập tinh hạch của tang thi cấp 2 kia ở sau . Quả thật lúc này Hường Dương chiến đấu với con tang thi kia đã gây ra tiếng động không nhỏ khiến tang thi xung quanh đã bắt đầu rục rịch chạy tới .

“Nè nè nè Tiểu Dương tỷ lại thấy sắc bỏ muội nga~ .” Vờ đưa tay lên thấm nước mắt Hường Thiên Di không quên hướng về Hường Dương và cô bé lạ mặt kia thả một câu bông đùa “ Nếu Tiểu Dương đã như vậy thì đưa tiểu mỹ nhân kia đi đi , muội cam tâm tình nguyện ở đây lót đường cho hai người a~”

“Hường-Thiên-Di ... đạo này em có vẻ thoải mái quá rồi nhì . Có cần tỷ xem xét đưa em vào phòng cải tạo thể lực thứ nhất không nhì” Gần từng tiếng Hường Dương tức giận kìm nén cảm xúc muốn đập cô em gái trước mặt này mấy phát.

“Tỷ tỷ đại nhân tha mạng a ...”

“Nói nhiều quá . Em ở phía sau bảo hộ ta đưa người đi về căn cứ trước.”

“Hào! Hường đại nhân cứ tin ở ta nha ...”

“Bớt làm trò đi cô nương . Cách đây khoảng 500m có hai tang thi cấp 1 đang hướng lại đây em xử lý được không?” . Chậm rãi vừa đi cô bé lạ mặt vừa buông tinh thần lực dò xét Hường Dương cất tiếng hỏi Hường Thiên Di phía sau .

“Nè chị coi thường em quá rồi đó . Chị đi trước đi rồi em theo sau”

“Được.Em nhớ cẩn thận”

“Biết rồi biết rồi . Mau đi đi”

Cứ thế ba người một đường đi về căn cứ cũng chỉ gặp vồn vện năm tang thi cấp 1.

“Đưa thẻ đây” Một người đàn ông trung niên cao ngạo đứng trước cửa hướng chỗ Hường Dương , Hường Thiên Dai và cô bé lạ mặt kia ra lệnh .

“Dạ đây chứ” Hường Dương chìa hai tấm thẻ vàng ra kèm với viên tinh hạch cấp 2 của con tang thì cô vừa giết lúc nãy cho người đàn ông kia “Phần này là cho bạn này, người mới”

“Được, biết điều đấy” Người đàn ông trả lại thẻ cho Hường Dương rồi nhanh tay thu hồi viên tinh hạch vào túi như chưa có điều gì xảy ra.

“Cám ơn chứ”

“Ông già đáng ghét, chẳng lẽ ngày nào chúng ta cũng phải đưa cho lão hoài sao Tiểu Dương? Em thật sự muốn xé thịt lột da ông ra mà...” Đi được một đoạn Hường Thiên Di nhìn không được la ầm lên.

Cốp.

“Tiểu Dương.... Sao lần nào chị cũng gõ đầu em vậy, chẳng lẽ chị ghen tị với sắc đẹp của em sao. Em về méc Thiên ca ca cho coi!”

“Rời rồi rồi em ngậm miệng lại cho chị được chưa. Em mà nói nữa thì ngay cả Tiểu Thần cũng không giúp được gì cho em đâu. Mau đỡ bạn ấy vào phòng mình đi rồi chị quay lại. Nhớ. Không được để mụ Tiên cà chua thấy đấy nếu không thì....” Đưa người trên tay cho Hường Thiên Di kèm theo động tác cắt cổ Hường Dương xoay người đi hướng ngược lại.

Phòng ăn tại căn cứ phía Bắc

“Dung tỷ tỷ, Tiểu Dương đến điểm danh đây a. Woa, sao em thấy chị càng ngày càng mạnh à nha. Chị mới thăng cấp nữa ạ?” Vừa nhìn thấy người trước mặt Hường Dương lập tức nở nụ cười nịnh nọt.

“Cái con bé này chỉ biết nịnh là giỏi thôi!” Mắng yêu Hường Dương một câu, Vũ Dung – Người phân chia thức ăn của căn cứ đưa tay gấp thêm hai miếng thịt vào phần cơm của Hường Dương cười “Ủm chị vừa tăng lên cấp 3 rồi. Cái này thưởng thêm cho em đấy”

“Cám ơn chị. À chị cho em lấy phần cơm của Tiểu Di luôn ạ”

“Hôm nay ăn ở phòng hả?” “Dạ vâng! À còn cái này...” Đưa tay lấy trong trong túi một viên tinh hạch thuộc tính thổ cấp 3 cho Vũ Dung, Hường Dương cười “Chị cầm dùng đi ạ, nhóm em không có ai thuộc tính thổ hết. Em nghĩ nó có ích cho chị đấy.”

“Trời!” Vũ Dung sửng sốt “Em cho chị thật đấy hả? Sao không đem đi bán cho phòng dịch vụ?”

“Vậy đổi lại chị cho em thêm một phần cơm nha!” Hường Dương chớp chớp đôi mắt to ngập nước còn mang chút trẻ con hướng Vũ Dung cầu xin.

“Được rồi em biết là chị không có sức đề kháng với cái đẹp nên cố tình đúng không?” Nhìn biểu cảm của Hường Dương, Vũ Dung không nhịn được đưa tay bẹo má cô(HD)

“Âu ó ầu. Em iết em ẹp ần òi mà...” (Đầu có đâu. Em biết em đẹp sẵn rồi mà)

“(-.-|||) ...”

“Thôi tạm biệt nha Dung tỷ tỷ”. Thoát khỏi tay Vũ Dung, Hường Dương cầm 3 hộp cơm chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cạnh

Thấy cửa phòng bật mở, Hường Thiên Di vui mừng ôm chầm lấy Hường Dương: “Tiểu Dương à ~. Sao mà tỷ đi lâu thế? Em đói sắp chết rồi đấy.”

“Em chết đi cũng được chị có thêm phần cơm.”

“Oaa oaa~~ Tiểu Dương ác độc, Tiểu Dương không cần em nữa. Oaa. Nếu Tiểu Dương không cần em nữa thì em đi cũng được nhưng Tiểu Dương lỡ lấy cơm rồi. Tiểu Dương ăn không hết cơm đâu, thôi để em ăn xong rồi đi cũng được.”

Mồ nữ nào đó nghe Hường Thiên Di nói xong đầu chảy xuống ba vạch đen uể oải chuyển sang đề tài khác: “Bạn nữ kia đâu rồi?”

“Không hiểu sao lại xiu rồi. Muội nhờ Thiên ca ca dùng thủy nguyên tố chữa các vết thương ngoài da xong để lên giường muội rồi. Chắc mấy phút nữa sẽ tỉnh thôi. Không biết sao người bạn ấy có rất nhiều vết thương nga?”

“ Ừm vậy đợi bạn ấy dậy rồi ăn cơm luôn .”

15 Phút sau

“ Ừm ...” Người nằm trên giường Hường Thiên Di khẽ phát ra tiếng động . Mắt hạnh khẽ mở ra rồi vội vàng nhắm lại vài lần để thích ứng với ánh sáng . Khẽ mở miệng muốn nói gì đó , cô phát hiện miệng lưỡi khô ran , khó khăn lắm mới có thể phát ra vài âm thanh không rõ ràng “ ... nước...a ...”

“Oaa.... Ngươi tỉnh rồi a . Đợi ta chút.” Nghe tiếng động trên giường , Hường Thiên Di lập tức tỉnh dậy , ngáp một cái thật dài vội vàng đi lấy nước.

“ Uống đi nè.” Đưa ly nước cho người trên giường Hường Thiên Di mỉm cười ngắm cô bé đang uống ly nước cô vừa đưa. Như chợt nhớ ra điều gì đó cô chạy nhanh ra ngoài.

“ Tiểu Dương , Thiên ca ca bạn ấy tỉnh rồi kìa.” Vội vàng báo tin cho hai người trước mặt , Hường Thiên Di thở phì phì trách móc “ Hai người là người xấu a ~.Bắt Tiểu Di ở lại canh rồi lại ra ngoài này ‘hẹn hò’ . Hai người là người xấu . Ô ô ô ...” Nghe Hường Thiên Di nhấn mạnh hai chữ ‘ hẹn hò’ sau gáy mỗi nam mỗi nữ nào đó nhin không được rơi xuống vài vạch hắc tuyến.

“ Á Mà thôi hai người cứ hẹn hò tiếp đi . Hiện nay đang khuyến khích giới trẻ yêu nhau đó a . Thiên ca cố gắng lên nga ! Bye a~” Để lại câu tạm biệt Hường Thiên Di thì vọt lẹ . Ở lại ư ? Đùa à ? Cô đây còn yêu đời lắm , không muốn chết sớm đâu nha.

Thiên ca cố gắng lên nga!

Cố gắng lên nga!

Cố gắng Hường Dương nghe Hường Thiên Di nói xong trong đầu không ngừng lặp lại hai từ ‘ cố gắng’.

Hường Thiên Di chết tiệt . Ai làm ơn giải thích cho cô biết hai chữ ‘ cố gắng’ kia có nghĩa là gì không ? Nhìn sang Hàn Lãnh Thiên vẫn đang ngu ngơ chưa kịp tiêu hóa hết câu nói kia cô bỗng cảm thấy bất lực dâng trào a .

“ Ừm ... Phải cố gắng hơn mới được .” Hàn Thiên Lãnh sau nửa ngày trời hóa đá cũng ngu ngơ nói ra một câu làm làm Hường Dương không biết khóc hay cười mới phải nga. Làm ơn đi . Làm ơn nói cho cô biết đây không phải sự thật đi . Cô thật sự rất rất muốn chết . Aaaaaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Trong căn phòng nhỏ có bốn cặp mắt nhìn chăm chăm đứa trẻ trên giường như sinh vật lạ. Có thể không lạ được sao khi chúng nhìn cô bé nhỏ nhắn nhưng lại ăn hết cả 2 phần cơm lớn. Mắt thấy cô bé kia chuẩn bị ăn xong phần cơm thứ hai , Hường Dương bất đắc dĩ lên tiếng hỏi: “ Bạn có muốn ăn thêm không ?”

Khẽ lắc đầu mặt cô bé không khỏi đỏ lên. Có vẻ đây là lần đầu tiên có người đối tốt với cô như vậy từ khi người ấy qua đời. Đưa cho cô bé một ly nước Hường Dương vẫn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng

“ Bạn tên gì ? Thuộc người của tổ nào ?...”

“ ...” Đáp lại Hường Dương là sự im lặng cùng cái lắc đầu đầy áy náy.

Nhìn một màn như vậy ba người còn lại chỉ biết ném cho cô bé kia ánh mắt thương hại . Làm ơn đừng có nhìn Hường Dương bề ngoài xinh xinh hiền hiền thì tích cách cô ấy sẽ hiển hiện nha . Ở căn cứ phía Bắc Hường Dương được mệnh danh là Ác Quỷ đó a . Người nào đó xui xẻo bị Hường Dương tra khảo thì nên cầu nguyện sớm đi.

“Thuộc căn cứ nào?”

“ Không biết ...”

“ Hít...” Hít một hơi thật sâu Hường Dương cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn đánh người “ Thôi được rồi . Bạn tên gì ?”

“ ... Không... có” Ngập ngừng nói ra hai từ cô bé lại len lén ngước mắt nhìn Hường Dương.

“B-a-o N-h-i-ê-u T-u-ô-i ?” Hảo. Đây là lần đầu tiên có người dám khiêu khích tính nhẫn nại của cô đến thế.

“ ...kh..ông ... b.iết...”

“Phụt...” Đồng loạt phun ra ngụm nước đang uống, ba người Hường Thiên Di thật báỉ phục cô bé trước mặt này rồi. Liệu có ai sống trong thế giới này có thể không biết gì như cô bé trước mặt này không vậy? Chỉ sợ cô bé này là người duy nhất đi a?

“BA NGƯỜI LẬP TỨC CÚT RA NGOÀI CHO TÔI...” Câu trả lời của cô bé kia cộng thêm vài giọt nước bay từ miệng của ba người Hường Thiên Di đến đã thành công khơi dậy con tức giận của Hường Dương.

“Tiểu Dương à. Em xin lỗi mà. Bọn em thật sự không có cố...”

“Đúng các người không có cố ý. Các người chỉ có ‘cố tình’ thôi nhĩ?” Hai chữ ‘cố tình’ được cắn rất là nặng cơ hồ muốn nhai nát mọi thứ. Có lẽ đây là lần đầu tiên ba người Hường Thiên Di và cô bé lạ kia có cùng suy nghĩ: “Thôi xong rồi!!!”

Rầm!!! Đập bàn một cái, Hường Dương bỏ đi ra ngoài: “Tôi muốn mấy người giải thích cho cô ấy hiểu mọi thứ trong 30 phút.”

“...Oaaa... Hường tỷ tỷ giận rồi...” Hường Dương vừa ra ngoài Hàn Trạc Thần không nhận được nỗi than.

Bốp! Vừa sờ miệng Hàn Trạc Thần đã nhận nguyên một cú của Hường Thiên Di:

“Ai cho ông gọi Tiểu Dương của tui là Hường tỷ tỷ hả? Tui cấm đấy nghe chưa. Hừ.” Nghe Hường Thiên Di trút giận lên người mình, Hàn Trạc Thần không chịu yếu thế đáp lại ngay: “Thế ai cho con lợn như bà kêu Thiên ca là Thiên ca ca hả?”

“Thiên ca ca cho. Tui đây thích kêu gì kệ tui. Ông quản được tui hả?” “Thế tôi đây kêu gì kệ tôi. Plè.” Hường Dương vừa đi hai đũa nhóc này lại bắt đầu gây gổ làm Hàn Lãnh Thiên bất lực ngửa đầu lên trời thở dài: “Hai đũa thôi đi. 30 phút nữa sư tử hà đông quay lại thì toi đấy.”

“Hừ...”

“Hừ...”

“...” Mặc kệ hai người Hường Thiên Di với Hàn Trạc Thần. Hàn Lãnh Thiên quay sang giải thích cho cô bé kia về tình hình hiện nay. Đơn giản là mặt thế đã bắt đầu được bốn năm. Hơn một nửa dân số đã biến thành tang thi, mất đi ý thức, cắn xé người bình thường làm thức ăn để tăng trưởng. Những người còn sống tập trung lại thành nhóm nhỏ và di chuyển đến 4 căn cứ được lãnh đạo xây dựng. Bốn căn cứ gồm: căn cứ phía Đông, căn cứ phía Tây, căn cứ phía Nam, căn cứ phía Bắc. Hiện giờ bọn họ đang ở căn cứ phía Bắc. Vì tình hình hiện nay tang thi thì nhiều mà người thì ít nên những đứa trẻ lên 4 tuổi sẽ bắt đầu được huấn luyện đặc biệt. Để thuận tiện nên mọi người thường kết hợp thành một đội nhận nhiệm vụ đi đánh tang thi và tìm kiếm thức ăn. Sổ tính hạch thu được có thể giữ lại giúp cho quá trình tu luyện hoặc bán cho phòng dịch vụ trong căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Mấy người giải thích xong chưa?” Không biết từ lúc nào Hường Dương đã đứng bên cửa âm trầm hỏi.

“Rồi, rồi a!” Âm thầm chảy nước mắt trong lòng, ba người kia vội vàng đáp lời. Dù vẻ mặt của Hường Dương rất đáng sợ nhưng Hàn Trạc Thần vẫn không quên chọc tức Hường Thiên Di lập tức kêu: “Chỉ Hường Dương, lúc này con heo Tiểu Di bắt nạt em.” Vừa nói cậu còn vừa chớp chớp đôi mắt long lanh ngập nước ra vẻ đáng yêu.

“Hàn Trạc Thần nguoi chán sống rồi a. Còn nữa ai là heo vậy?”

“Ai nhột người đấy là heo nga. Con heo mang tên Thiên Di ấy.”

“Nguoi mới là heo ấy. Cả nhà nguoi đều là heo.”

“Nguoi...” Nghẹn khuất, Hàn Trạc Thần lại đưa mắt cứu Hường Dương cùng Hàn Lãnh Thiên.

“Nguoi cái gì mà nguoi. Còn gọi Tiểu Dương là chị Hường Dương nữa ta bẻ cổ nguoi.” Hung hăng trừng Hàn Trạc Thần một cái, Hường Thiên Di quay sang Hường Dương cười ngọt ngào: “Tiểu Dương Dương à. Bạn ấy không biết gì hết á. Phải làm sao đây a?” Hàn Lãnh Thiên thấy vậy cũng mở miệng tiến hành kế hoạch đã định sẵn: “Tiểu Dương à. Hay cho em ấy ở lại đi. Em ấy không có nơi nào để đi nữa a.”

“Haizz...” Hường Dương cô thật sự bất lực trước mấy người này mà. Lắc đầu ngao ngán nhìn bốn cặp mắt đang nhìn về hướng mình đầy mong đợi, Hường Dương có cảm giác rằng nếu cô không đồng ý sẽ mang tội lớn a. “Thôi được rồi. Tạm thời cứ để bạn ấy ở đây đi.”

“Hoan hô. Tiểu Dương là nhất a.” Hường Thiên Di nhìn không được nhảy lên ôm cổ Hường Dương. Cô luôn biết Hường Dương rất tốt mà. Lại thở dài, Hường Dương vẫn không quên việc quan trọng nhất, sờ miệng hỏi: “Thế gọi bạn ấy là gì đây?” Nhất thời cả căn phòng lâm vào trạng thái im lặng chỉ

còn cô bé kia âm thầm khổ sở chịu đựng ánh mắt của mọi người nhìn mình chằm chằm . Cuối cùng sau một hồi xem xét tỉ mỉ Hường Thiên Di vẫn là người phá vỡ im lặng đầu tiên . “Oa . Tỷ tỷ có đôi bạc mẫu thật đẹp nga . Giống như là mặt trăng vậy á . Thật đẹp.”

“Bạc mẫu...” Khẽ thì thầm, lúc này Hường Dương mới chú ý đến cô bé kia có màu mắt thật lạ a . Dường như nhận thấy ánh mắt của mọi người có chút kì lạ , khó hiểu , cô bé kia âm thầm hạ mi . Vẫn là đôi mắt này luôn khiến người ta chú ý , khiến mọi người xa lánh cô . Cô thực sự rất hận , rất hận đôi mắt này

. “... um... Vậy gọi là Hường Nguyệt đi.” Hường Thiên Di nói xong cười híp mắt với cô bé kia . ‘Hường Nguyệt.’ Cô bé kia nghe xong thì mở tròn mắt đầy kinh ngạc , khóe mắt ần ần vài giọt lệ sắp tuôn rơi . Cô không nghe lầm ấy chứ ? Họ thật sự chấp nhận cô , họ không kì thị cô , không sợ cô mang đến điều chẳng lành sao? Không . Bọn họ là thật lòng chấp nhận cô . Cô bé kia còn nói màu mắt cô thật đẹp . Nhìn bọn họ thân thiết đùa giỡn với nhau cô thật sự rất hâm mộ . Cô cũng muốn có những người thân mật với cô như thế . Cô thật sự rất muốn . Liệu cô có thể ...

“Được . Vậy gọi là Hường Nguyệt đi . Xin chào . Chị là Hường Dương . Dị năng giả hệ thủy biến dị cấp 5 . Chào mừng em là em gái của chị.” Tháo bỏ sự nghiêm trọng trên khuôn mặt , Hường Dương cười rục rờ.

“Oaa . Vậy là ta lại có thêm một tỷ tỷ xinh đẹp a .” Lém lỉnh cười với Hường Nguyệt , Hường Dương giới thiệu “Em là Hường Thiên Di . Dị năng giả hệ Lôi cấp 3 . Đây là Hàn Lãnh Thiên , có thể gọi là Thiên ca ca ... Còn đây ... là ... là người hầu cấp thấp ...hì”

“Người hầu cấp thấp cái gì hả ?” Giắt lên với Hường Thiên Di , Hàn Trạc Thần quay sang Hường Nguyệt “ Xin chào . Mình là Hàn Trạc Thần , em của Thiên ca ca , là dị năng giả Phong hệ cấp 3 . Mong được giúp đỡ.”

Lấy tay lau mạnh nước mắt lăn dài trên má Hường Nguyệt nở nụ cười: “...Xin...xin chào...”. Vậy là cô đã có bạn rồi . Cô đã có được một gia đình thật sự rồi ư ?

Đã sửa bởi Kimiaki Kotori lúc 11.08.2016, 19:14, lần sửa thứ 3.

Tìm kiếm với từ khoá:

18.07.2016, 22:37Kimiaki KotoriTổ trưởngNgày tham gia: 10.07.2016, 10:04

Bài viết: 31

Được thanks: 15 lần

Điểm: 5.58

Re: [Hiện đại] Lạc lối... - Kimiaki Kotori - Điểm 10Chương II

Đúng cô tham tiền đây thì sao? Là một con người , có ai mà không có tham vọng ?

“Yaa~ . Tiểu Nguyệt Nguyệt à . Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta làm nhiệm vụ cùng nhau đó a.”Hường Thiên Di cười toe kéo góc áo Hường Nguyệt đang cẩn thận lau chùi kiếm trong tay . Một tháng này trôi qua có lẽ là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Hường Nguyệt . Hường Thiên Di , Hàn Lãnh Thiên , Hàn Trạc Thần , Hường Dương đều đối xử với cô rất tốt . Hường Dương có lẽ là người cô ít gặp mặt nhất . Cô ấy hầu như rất bận nhưng vẫn dành thời gian quan tâm , chăm sóc cô . Cẩn thận đưa thanh kiếm Nhật dài vào trong bao kiếm Hường Nguyệt cười “ Ừm , xong rồi...”.

Hường Nguyệt thật sự quý trọng thanh kiếm này nha . Để kiếm được thanh kiếm này cho cô , mọi người đã vất vả nhiều nên cô giữ nó rất cẩn thận . Còn nhớ lúc kiểm tra , biết được cô không có năng lực , mọi người không nhưng không vứt bỏ cô mà còn an ủi cô . Để cô cũng có thể tham gia làm nhiệm vụ , không để cô có cảm giác là gánh nặng của mọi người nên Hường Dương đã quyết định đổi rất nhiều tính cách chỉ để tìm cho cô môn vũ khí thích hợp.

“Này này này ... Xong chưa vậy . Bọn con gái đúng là lè mề mà ...” Hàn Trạc Thần rút cuộc nhin không được lên tiếng trách móc.

“Câm miệng . Ngươi còn nói nữa ta bê cổ ngươi.” Trùng mắt nhìn Hàn Trạc Thần , Hường Thiên Di vút lại một câu đe dọa rồi kéo Hường Nguyệt ra ngoài . Nhìn bóng lưng ai đó đi xa dần ,, Hàn Trạc Thần lắc đầu cười . Có vẻ mèo con của cậu lại giận dữ rồi.

****Ta là giải phân cách xinh đẹp ^^****

“Ồ , không phải phé vật họ Hường đây sao ? Vinh hạnh được gặp mặt . Ha ha ha ...”

“Tuồng ai , hóa ra là Vệt tiểu thư . Xin chào .”

Không để cho Đông Lăng tiếp tục cười , Hường Thiên Di châm chọc . Đông Lăng – đại tiểu thư nhà họ Đông đang lãnh đạo căn cứ phía Bắc này . Ngày thường vị tiểu thư này y vào thế lực của gia tộc cùng với thực lực cao mà tung hoành khắp nơi , không coi ai ra gì . Hầu hết mọi người thấy vị tiểu thư này đều cung kính đi đường vòng.

“Hường Thiên Di à ...” Khoanh tay cười lạnh , Đông Lăng mang khuôn mặt xinh đẹp ngả ngón hướng tai Thiên Di thì thầm “ Có vẻ đội của cô xuống dốc thật sự rồi nhì . Cái gì mà thiên tài Hường Dương . Cuối cùng cũng phải nhận một phé vật vào đội đấy thôi . Hay cô ta nhận tiểu phé vật kia vào chỉ để làm đá lót đường cho sự nổi tiếng của cô ta nhì.”

“Đồng Lăng cô cảm miệng . Tiểu Nguyệt có tên là Hường Nguyệt , là chị em tốt của tôi không phải là phé vật . Tiểu Nguyệt Nguyệt không phải là phé vật .” Hường Thiên Di tức giận gằn từng chữ . Ai có thể xúc phạm cô , cô mặc kệ nhưng họ không được động đến người thân của cô . Bỏ lại Đồng Lăng ở phía sau Hường Thiên Di kéo Hường Nguyệt đến phòng nhận nhiệm vụ.

“Ha ha ha ha...” Chờ Hường Thiên Di kéo Hường Nguyệt đi xa dần Đồng Lăng dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo phía sau không ngừng cười . Cô cười nhưng nước mắt vẫn rơi . Tiếng cười đầy thống khổ , bi phẫn , cô đơn . Đồng Lăng cô là ai chứ ? Là tiểu thư của Đồng gia , không ai không biết đến . Nhưng cái họ biết là một cô tiểu thư đanh đá ý quyền thế . Nhưng liệu ai biết đến sâu thẳm trong cô gái ấy là một đứa bé không chịu lớn . Vẫn trẻ con , yêu đời nhưng ... thật cô đơn . Cô đơn đến nỗi hủy hoại bản thân mình để được mọi người chú ý đến . “Ha ha ha ... Đồng Lăng ... mày thấy chưa ... hahaha...sống trên đời này mày làm người thật thảm hại...”

Cô thật sự hâm mộ nhóm người Hường Thiên Di có thể vui vẻ , yêu thương nhau , bảo vệ nhau trong cái mặt thế này . Cô ghen tị với Hường Nguyệt . Tại sao cô quen với bọn họ trước nhưng bọn họ lại không chấp nhận cô mà chấp nhận phé vật kia . Hường Nguyệt hơn Đồng Lăng cô chỗ nào.

Trong lúc đi Hường Nguyệt chỉ im lặng cuối đầu không hề phát ra âm thanh nào . Cô biết Đồng Lăng kia nói đúng . Cô chính là phé vật , là một phé vật căn chân mọi người . Cô không xứng đáng nhận sự quan tâm của mọi người.

Nhận thấy Hường Nguyệt im lặng khác thường , Hường Thiên Di lên tiếng : “Tiểu Nguyệt à . Chị không cần nghe lời cô ta nói . Chị không phải là phé vật . Chị chưa bộc phát tài năng của mình thôi . Nào cười lên nào .” Vừa nói Hường Thiên Di đã đưa tay bẹo má Hường Nguyệt kéo lên thành nụ cười “Đúng rồi . Chị phải cười lên như thế này . Tiểu Nguyệt của ta cười lên rất đẹp đó a~. Đi thôi , đến muộn là Tiểu Dương sẽ nổi giận đấy .”

Hường Thiên Di nói xong lập tức quay đầu không để Hường Nguyệt thấy đôi mắt ướt nhẹp của mình . Được rồi . Để cho cô khóc cho Đồng Lăng lần này nữa thôi.

Một giọt cuối cùng .

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

“Đăng kí nhiệm vụ gì ?” Một người đàn ông có vẻ to lớn nhú mày nhìn Hường Dương.

“Dạ nhiệm cấp A1 ...” Hường Dương cười cười trả lời . Số cô xui thật rồi . Không ngờ hôm nay gặp phải người khó tính nhất trong ban trực - lão Trần Lực . Không hề để ý tới người trước mặt , Trần Lực tiếp tục hỏi : “Theo nhóm hay lẻ?”

“Theo nhóm, 5 người .”

“Tên ? Thực lực ?”

“Nhóm trưởng Hường Dương , thực lực : dị năng giả hệ thủy cấp 5 hậu kì ...”

“Hừm ...” Liếc mắt Hường Dương một cái , Trần Lực tiếp tục : “Tên thành viên ?” Quái lạ . Từ khi nào con bé này lại đăng kí nhiệm vụ dễ nhất hả?

“Hi hi ...” Cười gượng gượng , Hường Dương chuẩn bị trả lời tiếp : “Hàn Trạc Thần –dị năng giả hệ thủy cấp 7 trung kì . Hàn Lãnh Phong –dị năng giả hệ phong cấp 3 hậu kì . Hường Dương –dị năng giả hệ Lôi cấp 3 tiền kì ...” Đọc tên ba người kia xong , Hường Dương lăm lét liếc nhìn người đàn ông trước mặt . Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hường Dương . Cây bút trên tay Trần Lực ‘răng rắc’ vài tiếng gãy đôi.

Trần Lực đập bàn đứng dậy gào : “CMN . Chúng mày rảnh rồi quá nên đến tìm lão tử chơi đùa à ?”

Vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán , lùi lại vài bước Hường Dương chân chó nỡ nộ cười gượng gạo : “Bác Trần à ... bọn cháu ... bọn cháu thực sự không có ý đó mà . Do ...”

“Do mấy người rảnh rồi quá muốn đi chơi nhì ?” Trần Lực nghiêng răng phun ra từng tiếng .

“Bác Trần à... Nghe cháu nói hết đã ... Nhóm bọn cháu có người mới gia nhập nên muốn rèn luyện cho em ấy một chút ấy mà . Ha ha ...” Sau một hồi dần co cuối cùng Hường Dương cũng lết ra ngoài với nhiệm vụ C2 . Nhìn bốn gương mặt quen thuộc đứng ở ngoài cửa giỡn , cô có cảm giác muốn đánh người . Hàn Lãnh Thiên là người đầu tiên phát hiện Hường Dương ra ngoài liền kéo ba đứa nhóc còn đang cãi nhau lại cười hề hề : “Hường Dương cậu về rồi.”

“Bốn người chuẩn bị ngay cho tôi .”

Lập tức đồng thanh : “Vâng”

Đã sửa bởi Kimiaki Kotori lúc 09.08.2016, 20:19, lần sửa thứ 2.

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn Kimiaki Kotori về bài viết trên: yapj Rất Cần Giúp BETA!!! Cần Giúp BETA!!! 23.07.2016, 20:41 Kimiaki Kotori Tổ trưởng Ngày tham gia: 10.07.2016, 10:04

Bài viết: 31

Được thanks: 15 lần

Điểm: 5.58

Re: [Hiện đại] Lạc Lối... - Kimiaki Kotori - Điểm: 10 “Tiểu Dương à! Chúng ta phải làm nhiệm vụ ở đây thật hả?” Hường Thiên Di chán ghét nhìn xung quanh, không nhận được hỏi Hường Dương.

Hàn Trạc Thần lắc đầu cười: “Ai bảo các người đều là quái vật nên giờ phải chịu thôi a.” Chỉ tội cho Hường Nguyệt. Lần đầu làm nhiệm vụ mà phải đến nơi khi kho cò gáy này a.

Năm người bắt lực nhìn nhìn xung quanh. Có vẻ trước khi mặt thể đến là một khu ổ chuột nên bây giờ lúc nào cũng phải ngửi mùi hôi thối khắp nơi. Không biết ai ác độc mà lại cho cái nhiệm vụ tìm đồ ở nơi này? Trong lòng năm người liên uất ức ăn cần hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà người nhờ nhiệm vụ.

“Xem nào. Nhiệm vụ lần này là tìm Băng Linh Thảo đấy.” Xem xét tờ giấy trên tay Hàn Lãnh Thiên cười cười thông báo.

Băng Linh Thảo là loại cây mới xuất hiện cách đây 3 năm, nghĩa là sau khi mặt thể đến Băng Linh Thảo mới xuất hiện. Băng Linh Thảo là cây có tác dụng tăng thể lực dành cho dị năng giả nên rất được ưa chuộng. Đặc điểm của Băng Linh Thảo là thường xuất hiện ở nơi có nhiều tang thi, lá màu xanh bạch ngọc, hoa sáu cánh khá giống tuyết rất dễ nhận diện.

Nghe vậy Hường Thiên Di nhảy cẫng lên vui mừng: “A. Tìm Băng Linh Thảo a. Nhớ hình như là nhiệm vụ đầu tiên của em đó.” Cười tít mắt, cô quay sang Hường Nguyệt thì thầm: “Lúc đó Tiểu Dương Dương nhà chúng ta còn lên chôm bót mấy cây để bán kiếm thêm điểm số đó a. Ha ha ha...”

Là một dị năng giả nên các giác quan sẽ nhanh nhạy hơn bình thường, nghe được lời Hường Thiên Di, Hường Dương đen mặt: “Tiểu Di, có phải em chán sống rồi không?” Dám đem chuyện xấu của cô đi nói với Tiểu Nguyệt có phải Hường Thiên Di đã chề sống quá dài rồi? Đúng cô tham tiền đây thì sao? Là một con người, có ai mà không có tham vọng? Hường Nguyệt nhìn không được cười lên tiếng.

Ngẩn người nhìn Hường Nguyệt cười bốn người còn lại cũng cười theo.

Khung cảnh đen tối xung quanh cũng vì tiếng cười của họ mà bừng sáng lên. “Chít chít chít...” Một loại tiếng kêu quen thuộc hướng nơi mọi người đang đứng mà chạy tới không ngừng nghỉ. Nghe tiếng động ra cũng có thể biết rằng chúng rất đông a.

“Thôi xong!” Hàn Lãnh Thiên nhìn đàn tang thi chuột trước mắt thở dài. Nãy giờ chỉ lo chơi không nghĩ đến là kéo đến một đàn tang thi chuột này a.

Nhìn đàn tang thi trước mắt, Hường Dương nghiêm mặt: “Mọi người chuẩn bị!”

Tiểu Nguyệt lên hàng đầu. Tiểu Thần, Tiểu Di phía sau hỗ trợ. Thiên sử dụng Thủy nguyên tố chữa thương ở sau cùng.” Ngừng lại thờ, quan sát xung quanh. Hường Dương tiếp tục: “Đằng xa có 3 tang thi cấp 2, tôi đi giải quyết.”

“Hào. Cậu cẩn thận.” Hàn Lãnh Thiên gật đầu, bắt đầu dao động thủy nguyên tố quanh người.

“Được!” Để lại một câu nhưng đã sớm không thấy bóng dáng Hường Dương đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Ha...” Vặn cổ tay Hường Thiên Di cực kì hăng hái làm vài động tác khởi động “Lâu rồi không được đánh a.”

Đẩy Hường Nguyệt lên phía trước, Hàn Trạc Thần ra hiệu an tâm: “Không sao đâu, tang thi chuột không mạnh lắm đâu. Cố lên!”

“Hả... À ừ!” Năm chặt thanh kiếm dài trong tay, Hường Nguyệt từng bước tiến lên phía trước. Nhìn lũ tang thi chuột trước mặt không ngừng tiến đến muốn ăn thịt cô, tay cô bắt đầu run run. Nhận thấy sự hoảng sợ của Hường Nguyệt, Hường Thiên Di lo lắng: “Tiểu Nguyệt, không cần phải sợ. Hít sâu vào, điểm yếu của tang thi là đầu.”

“Được!” Hít sâu vào một hơi như Hường Thiên Di nói, Hường Nguyệt dồn hết sức vào tay, nhắm vào đầu con tang thi chuột gần nhất chém xuống. Trong giây phút ấy cô vẫn do dự, dù biết trước mắt là kẻ địch, chỉ cần cô lơ là sẽ lao lên cắn xé cô nhưng cô không có quyền thương xót.

“Ặc...” Một nhát kiếm mạnh mẽ chém xuống nhưng không trúng mục tiêu mà lại rơi vào mặt đất đầy máu. Nhìn tang thi chuột trước mặt Hường Nguyệt chuẩn bị nhảy lên, Hường Thiên Di định lao lên nhưng Hàn Trạc Thần ngăn lại: “Đề cho Tiểu Nguyệt tự làm đi.”

“Được...” Dù nói được nhưng trong tay Hường Thiên Di vẫn xuất hiện vào tia chớp sẵn sàng lao vào cuộc chiến bất cứ lúc nào. “Tiểu Nguyệt, chị bình tĩnh lại đi. Không sao hết.”

Bên kia, Hường Nguyệt cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nâng kiếm lên, nhắm chuẩn con tang thi gần nhất chém xuống.

“Xoạt...” Một tiếng động nhưng có chăng là thứ đầu tiên thay đổi tâm trạng của bốn người. Phải chăng là kinh hỷ? Bạc màu Hường Nguyệt trong phúc chốc co rụt lại. Vài vệt máu hôi thối bắn lên da thịt trắng nõn của Hường Nguyệt chói mắt đến tận xương.

“Hoan hô! Được rồi!.... Tiểu Dương chị làm được rồi!” Hường Thiên Di nhìn xác hai tang thi chuột trước mắt nhảy cẫng lên vui sướng cổ vũ Hường Nguyệt. Mùi máu hôi thối đặc trưng của tang thi trong phúc chốc lan ra khắp nơi. Đàn tang thi chuột trước mắt ngửi mùi máu như được kích thích liên tục lao lên. Nhất thời mặt cả bốn người Hường Nguyệt đều trầm xuống, nghiêm túc nhìn trước mặt. Không suy nghĩ nhiều Hường Nguyệt lập tức nắm chặt kiếm lao vào chém giết.

Đường nét đứt khoác nhưng vẫn do dự. Có nhiều lúc cô tự hỏi cô là do dự cái gì. Là cô thương xót hay cô yếu đuối? Nếu phải chọn thì cô sẽ vẫn do dự. Là thương xót nhưng chính cô cũng không biết cô thương xót cái gì, thương xót cho ai. Hay cô đang thương xót cho chính cô. Nói cô yếu đuối thì cũng đúng. Cô không đủ mạnh mẽ, quyết đoán như Hường Dương, không thể mãi vui tươi, không lo âu như Hường Thiên Di, cũng không tài giỏi. Vậy rốt cuộc cô do dự là vì cái gì? Có lẽ là do cô quá đa cảm đi. Đa cảm đến mức làm bất cứ cái gì cũng do dự.

Đàn tang thi chuột rất nhanh đã giải quyết xong nhờ sự trợ giúp của Hường Thiên Di cùng Hàn Trạc Thần. Mất thấy ba người kia đã đánh xong, Hàn Lãnh Thiên lập tức điều động Thủy nguyên tố chữa thương cùng xóa sạch mùi máu xung quanh phòng trừ tang thi khác ngửi thấy kéo đến. Thủy nguyên tố mát lạnh, nhu hòa bao bọc lấy ba người. Nhanh chóng hồi phục tinh thần, Hường Thiên Di cùng Hàn Trạc Thần thoải mái nhắm mắt để mặc thủy nguyên tố gột rửa vết máu trên người cùng vết thương.

Hường Nguyệt không được như họ. Cúi đầu nhìn dòng nước đang bao bọc thân thể tẩy sạch vết máu, cô có cảm giác chán ghét tới tận xương tủy. Chán ghét mùi máu, chán ghét cảm giác dính dính của máu bám trên người.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối* - Kimiaki Kotori được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Tôi về rồi đây.” Nhìn mọi người ở trước mặt sạch sẽ, Hường Dương thở hắt ra một hơi. Tường có chỉ có ba tang thi cấp 2 ngỡ đâu đến nơi còn xuất hiện thêm hai tang thi cấp 4 làm cô xử lý có chút chật vật a.

Nhận thấy Hường Dương có phần mệt mỏi, Hàn Lãnh Thiên lập tức dùng thủy nguyên tố nhu hòa, cẩn thận bao bọc lấy thân thể Hường Dương. Khỏe miệng Hường Dương chặn rai nhếch lên. Anh vẫn như vậy, vẫn là người quan tâm cô đầu tiên, tạo cảm giác an toàn cho cô.

“Tiểu Dương, chị... không sao chứ?” Hường Nguyệt cẩn thận nhìn sắc mặt Hường Dương. Thật sự Hường Dương chính là người cô sợ nhất a. Hường Dương nổi điên lên bộ dạng rất đáng sợ.

Nhìn bộ dáng muốn quan tâm mà sợ hãi của Hường Nguyệt, Hường Dương chỉ lắc đầu cười khổ: “Không sao!” Bộ cô đáng sợ lắm ư?

“Oaa... Tiểu Dương Dương về rồi. Làm ta lo lắng muốn chết a. Tiểu Dương phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho ta đây a.” Hường Thiên Di vẫn một bộ dáng nhí nhảnh nhảy lên ôm chầm lấy Hường Dương.

“Ừm. Về rồi đây!” Cảm giác có người đợi mình trở về thật tốt. “Chúng ta cũng nên bắt đầu tìm kiếm Băng Linh Thảo thôi a.”

“Được!”

Đội Hường Dương rửa sạch sẽ xong mọi người cũng bắt đầu tản ra tìm kiếm Băng Linh Thảo. Hường Nguyệt bị Hường Thiên Di kéo đi khắp nơi xem xét, không hề nghỉ ngơi. Dù vất vả nhưng Hường Nguyệt thật sự vui vẻ cùng hạnh phúc. Nếu mãi được như thế này thì tốt quá.

“Băng linh thảo... Băng linh thảo a...” Kéo tay Hường Nguyệt đi, Hường Thiên Di không nhìn được vui vẻ liên tục ngâm nga.

“Tiểu... Tiểu Di à...” Nãy giờ bị Hường Thiên Di kéo đi xung quanh, Hường Nguyệt không ngừng đảo mắt tìm xung quanh. Mất thấy Hường Thiên Di không để ý mà đi luôn, cô kéo kéo tay áo của Hường Thiên Di: “Băng linh thảo ở đằng kia.”

“Hà?...” Hường Thiên Di mù mịt đưa mắt nhìn theo tay của Hường Nguyệt. Cô lập tức nhận ra này giờ mình đi quá lố rồi a. Cười hắc hắc vài tiếng, Hường Thiên Di lập tức kéo Hường Nguyệt quay lại chỗ Băng linh thảo.

“Có cần gọi cho chị Hường Dương không?”

“Ồ ha...Ha ha ha...”Hường Thiên Di gãi gãi đầu cười : “ Ta quên mất... Ha ha...”

Không đợi Hường Thiên Di lên tiếng gọi lại, Hường Dương cùng Hàn Trạc Thần, Hàn Lãnh Thiên đã xuất hiện đằng sau cô với vẻ mặt đưa đám. Hường Dương thật bó tay với Hường Thiên Di rồi. Mãi vẫn không bỏ được bản tính lạnh chanh mà không để ý xung quanh như thế này.

“Thôi bỏ đi! Tìm Băng linh thảo nhanh rồi về.”Hường Dương thờ dãi.

“Được, được rồi a!” Hường Thiên Di vẫn cười hề hề nói, không để ý đến mấy người còn lại đều đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Một đoàn 5 người từ từ tiến đến chỗ Băng linh thảo. Không gian xung quanh không có lấy một bóng tang thi, hay cây cỏ nào cả. Mọi thứ đều sụp đổ, vỡ nát. Chỉ còn vài tiếng lạo xạo phát ra mỗi chỗ mọi người đang đi. Còn lại đều yên lặng đến đáng sợ. Một đường đi yên lặng, mọi người không ai nói với nhau tiếng nào, tựa hồ như đang suy nghĩ đâm chiêu thứ gì đó.

Băng linh thảo đã xuất hiện rõ ràng trước tầm mắt mọi người. Xung quanh băng linh thảo tỏa ra mùi hương nhẹ, phảng phất như có như không. Nhíu nhíu mày nhìn mấy bụi Băng linh thảo trước mắt Hường Dương đưa tay cản bốn người đằng sau lại, giọng điệu mườì phản nghi ngờ: “Có điều gì đó rất bất thường?”. Một câu hỏi nhưng cũng là khẳng định. Hường Thiên Di, Hàn Lãnh Thiên cùng Hàn Trạc Thần đều gật gật đầu đồng ý. Chỉ có Hường Nguyệt ngây thơ nhìn mọi người, không hiểu có việc gì đang diễn ra.

“Dương, cậu thử dùng tinh thần lực kiểm tra xung quanh thử.” Hàn Lãnh Thiên không hề nén nổi áp lực vô hình tỏa ra từ xung quanh, bắt đầu lo sợ. Không đợi Hàn Lãnh Thiên nhắc nhở Hường Dương đã lặng lẽ tàn mất tinh thần lực khắp nơi suy xét.

Chờ đợi lâu, chân mày Hường Thiên Di đã sớm nhíu lại thành một đoàn: “Tiểu Dương, không sao chứ?”

“...” Hường Dương chỉ khẽ lắc đầu không đáp. Cô đã đưa tinh thần lực đi khắp mọi nơi trong phạm vi 500km vuông xung quanh lấy cô làm trung tâm nhưng vẫn không thấy một bóng tang thi nào. Điều này được nói là bình thường chỉ sợ chẳng ai tin đi. Sợ rằng người ta sẽ tin mặt trời mọc ở đằng Tây chứ không tin xung quanh Băng linh thảo không có tang thi đâu nha.

“Không lẽ tang thi cấp 8 trở lên.” Hàn Trạc Thần cũng đâm chiêu suy nghĩ.

“Oaa...oa..aaaa...” Bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng trẻ em khóc. Tiếng khóc dữ dội, chói tai như muốn chọc thủng tai người nghe.

Nhận thấy nguy hiểm, Hường Dương hét lên cảnh báo: “Mọi người mau bịt chặt tai lại. Mau lên!”. Cô cũng vội vàng đưa tay lên bịt chặt tai lại. Nhưng tiếng khóc quá lớn át cả tiếng hét của cô. Hường Thiên Di không chịu đựng được, khụy xuống, ngũ quan vì chịu đựng đau đớn mà vận vẹo. Bên tai cơ hồ ẩn hiện vết máu nhỏ.

Nhìn Hường Thiên Di khụy xuống, Hàn Trạc Thần lập tức bỏ tay xuống chạy lại đỡ Hường Thiên Di. Mặt cô lúc này trắng bệch không còn sức sống, hai mắt nhắm lại giống như không chịu nổi ngất đi nhưng tay lại bấu víu vào áo Hàn Trạc Thần tựa hồ mơ thấy điều gì cực kì đáng sợ. Nhìn biểu hiện của Hường Thiên Di, Hường Dương cũng sờ :

“Dị... dị năng hệ tinh thần. Đúng rồi là dị năng hệ tinh thần... là chú thuật kí ức... Không thể nào.” Tiếng khóc dần dần yếu ớt hẳn đi. Hàn Trạc Thần cùng Thiên Di đã bất tỉnh. Hường Dương với Hàn Lãnh Thiên không bất tỉnh nhưng có vẻ rất chật vật. Sắc mặt đều trắng bệch, giọng gào đứng dậy. Ngược mắt nhìn Hường Nguyệt không ảnh hưởng gì đang lo lắng cho Thiên Di, Hường Dương lập tức phân phó Hường Nguyệt ở lại canh chừng còn cô cùng Hàn Lãnh Thiên đi tìm tang thi. Cô gấp đến nỗi không nhận ra mọi người đều chật vật chỉ duy có Hường Nguyệt không bị gì tựa như tiếng khóc của tang thi kia không hề có.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9

Lại thở dài, Hường Dương quay đầu đợi Hàn Lãnh Thiên ở cách xa cô một khoảng. Tiếp tục kiên nhẫn đưa tinh thần lực dò xét xung quanh nhưng cô vẫn không cảm nhận được gì. Nếu là tang thi thì lần cơ hội thắng được thật sự rất thấp. Thiên Di cùng Hàn Trạc thần đã bất tỉnh, Hường Nguyệt không có dị năng, Hàn Lãnh Thiên là dị năng hệ Thủy dù có cấp 8 nhưng lực công kích rất yếu chưa kể bị tác động bởi cuộc tấn công hồi nãy nữa. Cô cũng là dị năng giả hệ Thủy nhưng lại là biến dị nên chỉ dùng để tấn công, lực công kích lớn nhưng không thể chữa thương được. Chẳng lẽ lần này lại chết ở đây sao. Xét theo suy luận của cô thì tang thi kia cũng đã cấp 8 trở lên. Nếu không tại sao cô lại không cảm nhận được. Mãi suy nghĩ khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Hàn Lãnh Thiên cũng gần tới nơi, Hường Dương lại lần nữa chậm rãi đưa tinh thần lực dò xét xung quanh. Bỗng chốc Hường Dương trừng mắt lao về phía Hàn Lãnh Thiên đang đi tới:

“Thiên, cẩn thận!”

Nghe Hường Dương gọi, Hàn Lãnh Thiên giựt mình quay lại đằng sau lưng, mắt thấy một chương công kích hướng tới mình không xa, nháy mắt lại hô: “Khiên nước”. Hàn Lãnh Thiên thành công đỡ được một chương kia nhưng sắc mặt so với lúc trước càng thêm trắng bệch.

“Không sao chứ?” Nhìn Hàn Lãnh Thiên mệt mỏi, tâm Hường Dương có chút đau. Rất nhanh lấy lại bình tĩnh, Hường Dương trần giọng quát : “Ài?”

“...”

Không có ai trả lời. Lòng bàn tay Hường Dương đã đỏ mọng lạnh nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ trấn định.

“Ai ra Maul?” Cô lần nữa quát.

Soạt ...soạt...

Một loại tiếng động kì lạ vang lên ở gốc cây to đã chết. Gió thổi nhẹ qua làm mái tóc ngắn của Hường Dương bay toát loạn. Đưa tay gạt tóc ra sau tai, cô vẫn tập trung quan sát xung quanh.

“Mẹ? Là mẹ đúng không?”

Bỗng dưng Hường Dương bị ai đó ôm chầm lấy, giọng nói trẻ con vang lên đầy nghi vấn. Hường Dương cùng Hàn Lãnh Thiên cứng nhắc xoay người lại. Giờ phút này trong mắt hai người đều là hoảng sợ. Trong tay Hàn Lãnh Thiên đã xuất hiện một quả cầu nước sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

“Mẹ. Mẹ về rồi!” Cậu bé tiếp tục dụi mặt vào lòng Hường Dương lẩm bẩm.

Hường Dương mới lấy lại được tinh thần vội ra hiệu cho Lãnh Thiên dừng mạnh động tranh thủ quan sát cậu bé. Thật ra khi cậu bé ôm lấy Hường Dương trong lòng cô đã có đáp án nhưng nhìn bề ngoài cả cậu bé thì Hường Dương không thể nào tin được. Trong mặt thể nhưng quần áo trên người cậu bé vẫn rất sạch sẽ không một vết máu, da thịt trắng nõn, là một cậu bé khá ái đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“Dương...” Hàn Lãnh Thiên lo lắng gọi.

“Hả...à ...ờ...” Nghe Hàn Lãnh Thiên gọi Hường Dương giựt mình. Nãy giờ cô lại xuất thần nhìn cậu bé. Hoàn hảo. Cô chỉ có thể dùng hai từ hoàn hảo để miêu tả cậu bé nhưng có rất nhiều nghi vấn trên người cậu bé. Điều lớn nhất chính là đôi mắt nhắm chặt kia. Từ lúc cô nhìn thấy cậu đến bây giờ cậu vẫn chưa mở mắt ra lần nào hết.

Phịch...

Bỗng cậu bé bất ngờ đẩy Hường Dương ra. Không cẩn thận Hường Dương ngã ngồi trên mặt đất. Thủy cầu trong tay Hàn Lãnh Thiên bắt đầu rục rịch chuẩn bị bay đến chỗ cậu bé.

Đôi mắt cậu bé vẫn nhắm nghiền k hông hề mở : “Mẹ...” bất chợt cậu hét lớn : “ CÁC NGƯỜI DẤU MẸ Ở ĐÂU? “.

Tiếng hét lớn đến nỗi Thủy cầu trong tay Hàn Lãnh Thiên cũng tiêu biến, cả người Hường Dương và Hàn Lãnh Thiên đều gập lại vì đau đớn. Không thể không nói tiếng hét đã ảnh hưởng lớn đến họ.

“Thiên mau lùi lại sau 3 mét. Mau lên! Còn nữa, phong ấn thánh giác lại.” Bất chấp đau đớn vì ảnh hưởng của tiếng hét, Hường Dương bò dậy kéo Hàn Lãnh Thiên. Trong chiến đấu, mất đi thánh giác đồng nghĩa với việc tị lệ thắng giảm xuống một nửa. Hường Dương biết rõ điều ấy nhưng lần này đối thủ là

dị năng hệ tinh thần còn mạnh hơn cô rất nhiều cô không thể không làm thế được. Tang thi hóa thành hình dạng người cô chưa từng nghe thấy, chỉ sợ rằng tang thi này đã qua cấp 9 rồi đi. Nghĩ đến đây tim Hường Dương lại nhảy lên lo sợ. Qua cấp 9 là cấp bậc gì chứ?

Hàn Lãnh Thiên làm theo lời Hường Dương nói, trầm mặc không trả lời.

Răng rắc... bộp...bộp.

Tiếng khóc trẻ em ngừng thì lại vang lên tiếng đồ vật vỡ rơi lộp bộp. Hường Dương kim lại đầu đón ngang mặt nhìn người trước mắt. Nhất thời Hường Dương trừng lớn mắt. Người trước mắt lúc này không phải là một đứa trẻ sạch sẽ ôm cô hay sao?

Khuôn mặt của cậu bé lúc này bỗng nứt ra rơi xuống từng mảng giống như bình sứ vỡ rơi xuống. Cả Hường Dương và Hàn Lãnh Thiên đều ngây người nhìn cậu bé trước mắt. Từng mảng da thịt rơi xuống nhưng lại không có chút máu nào. Lớp da thịt bên ngoài rơi xuống lộ rõ hình hài bên trong. Nếu không tận mắt chứng kiến Hường Dương cũng không thể ngờ tang thi trước mắt và cậu bé lúc này ôm cô là một. Tang thi trước mắt thân thể đều đã thối rữa, dịch vàng hôi thối từ người tang thi chảy đầy xuống mặt đất. Đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt giờ lại mở ra lộ một đôi mắt đầy ám ảnh. Trong mắt không có điểm ánh sáng cùng màu trắng nào, chỉ thấy tròng mắt đều một màu đen huyền bí kì ảo. Con ngươi là một chấm đỏ như máu rùng rợn. Lòng bàn tay Lãnh Thiên đều đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Cậu nhìn đám giò lúc nhúc đang đục khoét dạ dày co rút dữ dội. Ghê rợn. Đây là tang thi ghê rợn nhất mà cậu từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối - Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“Thiên, bình tĩnh lại!” Nhận thấy sự lo lắng của Hàn Lãnh Thiên, Hường Dương trầm giọng quát to. Dù đã phong ấn thánh giác nhưng Hàn Lãnh Thiên vẫn hiểu được Hường Dương nói gì lập tức trấn định lại. Thủy nguyên tố lại lần nữa nổi lên theo ý nghĩ của cậu.

Nhận thấy Hàn Lãnh Thiên đã bình tĩnh, Hường Dương tiếp tục mấp máy môi nói gì đó. Hàn Lãnh Thiên nhìn Hường Dương nói xong mắt mở to tràn đầy lo lắng nhưng cũng lùi xuống. Thủy nguyên tố lúc này có chút hưng phấn bây giờ lại trở nên nhu hòa, ấm áp. Màu xanh của Thủy nguyên tố nhạt dần trở nên trong suốt bao quanh lấy Hường Dương.

Cảm nhận được Thủy nguyên tố trị thương của Hàn Lãnh Thiên đã chuẩn bị tốt, Hường Dương máy máy môi: “Băng tiễn”. Lập tức hàng trăm mũi tên lạnh thấu xương bay về phía tang thi.

“Grào....” Thấy công kích của Hường Dương đến gần, tang thi trước mắt hai người gầm lên một tiếng, hàng trăm mũi tên đang lao đến bỗng rơi xuống vỡ vụn thành bột phấn, lạnh lẽo đến thấu xương. tiếng hét không chỉ hủy công kích của Hường Dương mà còn giống như một áp lực vô hình đè ép người khác đến không thở nổi.

“Phụt....” Bị phản hệ, Hường Dương phun ra một ngụm máu tanh nồng. Hàn Lãnh Thiên lập tức đưa Thủy nguyên tố bao lấy Hường Dương nhưng cô phẩy tay, gạt Thủy nguyên tố ra sau. Đưa tay quệt ngang qua miệng, Hường Dương nhìn màu máu trên tay áo đen, khoe miệng cong lên. Đối thủ này mạnh, cô thích.

Thân ảnh Hường Dương bỗng lóe lên rồi biến mất chỉ thấy một tàn ảnh màu đen chớp nhoáng đằng sau tang thi. Băng trong tay Hường Dương ngưng tụ thành một thanh chùy thủ ngắn, lợi dụng tốc độ do ma sát băng đẩy lên nhanh chóng rạch trên người tang thi một đường. Tốc độ có thể không bằng Phong hệ dị năng giả nhưng cũng đủ khiến người khác không phải ứng kịp.

Một đường lại một đường, Hường Dương lao lên không ngừng nghỉ. Từng nhát chém đều sâu hoắm, có vết trực tiếp làm rơi cả mảng thịt xuống, lộ ra phần xương trắng.

Bị đánh liên tiếp dù không có cảm giác đau đớn nhưng tang thi vẫn gầm lên, điên cuồng đánh linh tinh.

Tốc độ của Hường Dương dần chậm lại, cô không ngừng thở dốc. Là tang thi kia quá mạnh hay là cô quá yếu? Không! Là cô đã quá yếu đuối rồi! Nhưng cô yếu đuối cái gì? Tang thi kia cô mới gặp một lần nhưng cũng chỉ là hóa hình, vậy thì cô yếu đuối cái gì?

Có lẽ là cô chưa đủ cứng cỏi, chưa đủ mạnh mẽ để quên đi hình ảnh ấy.

“Băng đao....” Hường Dương tiếp tục lao lên không hề để ý đến người đằng sau tràn ngập lo lắng, trong đầu cô bây giờ chỉ có một chữ: “Giết”

Điên cuồng, mù quáng.

“Grừ....gào....” Tiếng thét dữ dội vọng dội.

“Hự.... Phụt...” Thân thể Hường Dương bỗng khựng lại, ngã xuống. Băng này giờ cô tạo ra trong chốc lát đã hóa thành bụi phấn li ti lấp lánh đẹp mắt mà tan biến. Với chút ý thức còn sót lại cô cố gắng mở mắt ra nhưng không thể nào nhấc mắt lại được.

Có một dòng nước ấm áp bao lấy cô khiến cô mất tự chủ trầm mê trong dòng nước ấm ấy. Lúc này cô không biết gì cả, cô chỉ biết cô cần anh!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối* - *Kimiaki Kotori* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.